

trístíla nejdřív kuru na všechny strany a pak syčíc trístíla větev na třísky a mocným pohybem šije vytrhla mi větev z ruky a odhodila ji od sebe, avšak dál byla pevně přimrzlá, a pak odvrátila zlostné oči ode mne a čechrala si peří, lísala se, hladila se zobákem, a opravovala se, odcházel jsem, a neustále jsem se otáčel fascinován jejím zjevením, a ona dál v mdlém zrcadlení večerního nebe si rovnala peří a hladila si je těsně k-tětu-šjí-i-blavičkou a zobákem, který teď byl jejím hřebenem, zatímco před chvilí se spíš podobal zahradnickým nůžkám. Tak jsem se vracel a vstupoval jsem do cápota, které jsem nadělal svými kominičkami, když jsem kráčil sem k labuti, která mi odmítla, abych jí pomohl, abych jí uvolnil, abych jí odnesl, jako by ta labuť věděla, že bych jí odnesl až domů, abych jí tam živil, tak dlouho, až přijde jaro, nebo až sama ode mne odejde nebo vzlétne a odletí. A když jsem se tak vracel domů, když se mi rozbolela zlomená žebra tak, jako bych si je znovu zlomil, začlo mi docházet, proti mé vůli začalo to ve mně zase myslet, že s tou labutí to nebude jen tak, že tu labuť tam narafičily ty moje ubité kočky, že labuť, aby odmítla, abych jí zachránil, tam posadil můj osud, to co na člověka přichází zvenčí, to co je součástí, útržek poselství odjinud, že vlastně když jsem dovedl ubít několik koček, které

Chyba

tak vášnivě a nic jiného si nepřály, než aby byly se mnou na světě, tak právě tahle labuť, které jsem chtěl pomoci žít a být na světě, tak právě tahle labuť se obětuje, raději umře, jen proto umře, aby mi dokázala, ne že opak všeho je pravdou, ale obráceně že opak všeho není pravdou a že zase já jsem vinen tak, jako jsem byl vinen celým svým životem. i když jsem nevěděl proč a za co.

A tak jak jsem vrátil domů, v lese byla už tak tma, že jsem se řídil jen výsečí nad cestou mezi korunami... A doma pak seděl jsem na židli zase jako sypanek, tři kocourci se mne snažili rozveselit, zápasili, předstírali, že na ně přišla mešuge štunde, dělali kořmelece, opírali se mi jeden po druhém o ramena, a dívali se mi do očí, ale já jsem hynul pod výčitkami svédomy, že jsem tu labuť nezachránil proti její vůli, jen proto, abych ji zachránil, abych měl klidné svědomí. A tak jsem si vzal prášky na spaní, ale budil jsem se každou půlhodinku, díval jsem se na hodiny a nemohl jsem se dočkat, až se rozední, až se zase vydám s malým žebříkem, tak jak se zachraňují děti, když se probořily do rybníka, položím žebříček a po něm se dostanu až k mé labuti, vyhledal jsem v kůlně kožené rukavice, aby mi neprocvakla kůži... A myslil jsem na ten večer, kdy jsem seděl s panem Ondříčkem, kameramanem pana Formana, který to napa-